

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής για την Κοίμηση της Θεοτόκου

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Η Κοίμηση της Παναγίας, Τοιχογραφία καθολικού Ι.Μ. Βατοπαιδίου (1312)

Τώρα με την Χάριν της θα όμιλήσωμε περι τῆς έξόδου καὶ τῆς Μεταστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμον εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ της. Εἶναι ὄντως φαιδρὰ καὶ χαρμόσυνος γιὰ τὴν ἀκοὴν τῶν φιλοθέων ἢ τοιαύτη διήγησις.

Ὅταν, λοιπὸν, ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, εὐδόκησε νὰ μεταθέσῃ τὴν παναγίαν καὶ πανάμωμον μητέρα του ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν εἰς τὴν Βασιλείαν του, προκειμένου νὰ λάβῃ τὸν ἄφθαρτον στέφανον τῶν ὑπερφυῶν ἀγώνων καὶ ἀρετῶν της, νὰ τὴν τοποθετήσῃ θεομητροπρεπῶς **«ἐκ δεξιῶν του, περιβεβλημένην με πορφύραν καὶ πεποικιλμένην ἐν ἱματισμῶ διαχρύσω»** ([Ψαλμ. μδ', 12](#)) καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ Βασίλισσαν πάντων τῶν κτισμάτων, ὁδηγῶν αὐτὴν εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος καὶ ἐγκαθιστῶν εἰς τὰ ἐπουράνια Ἅγια τῶν Ἁγίων, τῆς ἐγνωστοποίησε ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἔνδοξον αὐτῆς μετάστασιν.

Ἀπέστειλε πάλιν εἰς αὐτὴν τὸν ἀρχάγγελον Γαβριὴλ γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὴν ἔνδοξον ἐκδημίαν της, καθὼς ἄλλοτε τὴν θαυμαστὴν αὐτῆς [σύλληψιν](#).

Τὴν ἐπεσκέφθη λοιπὸν ὁ ἀρχάγγελος καὶ τῆς ἐπέδωσε ἓνα κλάδον φοίνικος, σύμβολον τῆς νίκης, τὸ ὁποῖον εἶχε ἄλλοτε χρησιμοποίησῃ ὁ λαὸς ὑποδεχόμενος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τὸν Υἱὸν της, τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ

έξολοθρευτήν τοῦ Ἄδου.

Ὅμοίως καὶ τώρα ὁ Γαβριήλ δίδει αὐτὸν τὸν κλάδον εἰς τὴν Παρθένον, ὡς σύμβολον τῆς νίκης κατὰ πάντων τῶν δεινῶν καὶ τῆς καταλύσεως τοῦ θανάτου, λέγοντας· «Ὁ Κύριος καὶ Υἱός σου σὲ προσκαλεῖ: Ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ἔλθῃς πλησίον μου, ὦ καλὴ μητέρα μου (Ἄσμ. ἀσμ. β', 10 καὶ 13).

Γιὰ τοῦτο μὲ ἀπέστειλε πάλι νὰ σοῦ ἀνακοινώσω, ὦ «**εὐλογημένη ἐν γυναιξί**», ὅτι σήμερα θὰ εὐφράνης, ὦ Κεχαριτωμένη, τὶς οὐράνιες στρατιᾶς μὲ τὴν ἄνοδόν σου καὶ θὰ λαμπρύνῃς περισσότερο τὶς ψυχὰς τῶν ἀγίων, καθὼς ἐπλησες εὐφροσύνης τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν γῆν. Ἀγάλλου καὶ σὺ μαζί τους καθὼς ἄλλοτε τὸ εἶχες φανερώσει, διότι ἀπὸ τώρα θὰ σὲ μακαρίζουν εἰς τοὺς αἰῶνας ὅλα τὰ λογικὰ κτίσματα, **«πᾶσαι αἱ γενεαί»**. **«Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ»**.

Οἱ προσευχῆς καὶ οἱ ἱκεσίαι σου ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὅθεν κατὰ τὸ αἴτημά σου σὲ προστάζει νὰ ἀφήσῃς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ νὰ ἀνέλθῃς εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα γιὰ νὰ εἶσαι αἰωνίως μαζί του, εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰωνίαν ζωὴν».

Καθὼς ἤκουσε ἡ ἁγία Θεοτόκος τοὺς λόγους τούτους ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ ἔδωσε εἰς τὸν ἄγγελον τὴν ἰδίαν, ὅπως καὶ παλαιά, ἀπόκρισιν: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι —καὶ τώρα— κατὰ τὸ ρῆμα σου· καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος» (Λουκ. α', 38).

Τότε ἡ ὑπερευλογημένη καὶ ἔνδοξος Θεοτόκος Μαρία ἠγέρθη καὶ ἀγαλλομένη ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν γιὰ νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν Κύριον ἐν ἡσυχίᾳ τὶς εὐχαριστίαι καὶ τὰ αἰτήματά της γι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ γιὰ τὸν κόσμον ὅλον.

Ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος, ὕψωσε τὰ χέρια καὶ προσέφερε τὴν λογικὴν λατρείαν εἰς τὸν Υἱόν της, τὶς δεήσεις καὶ τὶς εὐχαριστίαι της. Συνέβη τότε ἕνα μέγα θαῦμα, τὸ ὁποῖον γνωρίζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἠξιώθησαν τῆς τοιαύτης ἐμπειρίας καὶ δι' αὐτῶν ἔφθασε ἕως ἐμᾶς.

Ἐνῶ, δηλαδή, **προσηύχετο καὶ παρακαλοῦσε τὸν Κύριον μέσα εἰς μίαν πραγματικὴν μυσταγωγίαν**, ὅλα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα δένδρα ἔκλιναν πρὸς τὴν γῆν καὶ τὴν προσεκύνησαν. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἱκεσίαν καὶ τὴν εὐχαριστίαν της, πλημμυρισμένη ὅλη ἀπὸ Θεὸν ἐπέστρεψε εἰς τὴν Σιών.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Κύριος ἀπέστειλε ἐπὶ νεφέλης τὸν εὐαγγελιστὴν καὶ Θεολόγον Ἰωάννην, καθ' ὅτι ἡ ἁγία Παρθένος εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἴδῃ, δεδομένου ὅτι ὁ Κύριος τοὺς εἶχε συνδέσει δι' υἰοθεσίας. Ἡ ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν ὑπερευλογημένη καθὼς τὸν εἶδε ἐχάρη ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐζήτησε νὰ

προσευχηθοῦν.

Μετὰ τὴν εὐχὴν ἡ ἁγία καὶ ἀειπάρθενος Βασίλισσα ἀνεκοίνωσε εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἰς τὶς ἐκεῖ παρευρισκόμενες παρθένους τὸ νέον μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου ποὺ ἀφοροῦσε τὴν μετάθεσίν της καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν κλάδον τοῦ φοίνικος τὸν ὁποῖον παρέλαβε ἀπὸ αὐτόν.

Παρήγγειλε νὰ ἐτοιμάσουν τὸν οἶκον της, νὰ ἀνάψουν λαμπάδες καὶ νὰ θυμιάσουν, διότι τὸν εἶχε ἤδη διακοσμήσει ὡς ἄλλον νυμφικὸν θάλαμον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπεδέχετο τὸν ἀθάνατον Νυμφίον, τὸν παντευλόγητον Υἱόν της, τὸν ὁποῖον προσδοκοῦσε μὲ μίαν ἀκατάσχετον ἐλπίδα. Ὅταν ὅλα ἐτακτοποιήθησαν, ἐγνωστοποίησε εἰς τοὺς συνοδοὺς καὶ τοὺς γνωστούς της τὸ ἐπικείμενον μυστήριον τῆς Μεταστάσεώς της καὶ ἐκεῖνοι ἀμέσως τὴν περιεκύκλωσαν κλαίοντας καὶ θρηνώντας γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τους, καθ' ὅτι μετὰ Θεὸν αὐτὴν εἶχαν ἐλπίδα καὶ βοήθειαν.

Ἡ ἀδελφὴ τους ὅμως, ἡ Θεομήτωρ καὶ Βασίλισσα, τοὺς παρηγοροῦσε ἕναν ἕναν χωριστὰ καὶ ὅλους μαζί καὶ τοὺς ἀπηύθηνε ἕνα συγκινητικὸν χαιρετισμὸν λέγουσα: **«Χαίρετε, τέκνα μου εὐλογημένα καὶ μὴ κάμετε τὴν μετάστασίν μου ἀφορμὴν θρήνου, ἀλλὰ πλησθῆτε ἀγαλλιάσεως, διότι ἔρχεται ἡ αἰώνιος εὐφροσύνη, ὁ Κύριός μου καὶ Υἱός μου καὶ ἡ Χάρις καὶ τὸ ἔλεός του θὰ εἶναι πάντοτε μαζί σας».**

Ἐκοίταξε ἔπειτα τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην καὶ τοῦ εἶπε νὰ δώσῃ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ μαφόριόν της εἰς τὶς δύο χῆρες οἱ ὁποῖες τὴν ὑπηρετοῦσαν. Ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἐφάνέρωσε τὰ μυστήρια τῆς ἐκδημίας της καὶ τῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτῆς θείας ἐπισκέψεως, καθὼς καὶ τὴν σημασίαν τοῦ κάθε γεγονότος. Ἐπειτα ἐκάνονισε τὰ τῆς κηδείας καὶ τοὺς παρήγγειλε πὼς νὰ τὴν μυρώσουν καθὼς καὶ ποῦ νὰ θάψουν τὸ πανάσπιλον σῶμα της.

Μετὰ ταῦτα ἡ ἔνδοξος Θεομήτωρ ἀνεκλίθη εἰς ἕνα κράββατον, τὴν κλίνην ἐκείνην τὴν ὁποῖαν καθ' ἐκάστην νύκτα ἔλουζε μὲ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν της ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Υἱόν της Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἐλάμπρυνε μὲ τὶς προσευχὰς καὶ τὶς δεήσεις αὐτῆς. Κατόπιν ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ ἀνάψουν τὶς λαμπάδες. Οἱ δὲ ἐκεῖ συγκεντρωμένοι πιστοί, αἰσθανόμενοι ὅτι ἐγγίζει ἡ ὥρα τῆς ἐκδημίας τῆς μητρὸς αὐτῶν Παναγίας Παρθένου, ἐξέσπασαν εἰς λυγμούς.

Ἐπεσαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἰκέτευαν νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ ὀρφανούς. Ἐὰν ὅμως ἦταν ἀναπόφευκτος ἡ ἀναχώρησίς της ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, νὰ τοὺς συνοδεύῃ εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τὴν Χάριν καὶ τὶς πρεσβεῖες της. Ἡ ἁγία Θεοτόκος ἤνοιξε τότε τὸ ἀμόλυντον καὶ καθαρῶτατον στόμα της καὶ τοὺς εἶπε: **«Ἡ εὐδοκία τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου ἐπ' ἐμέ· «οὗτός μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου καὶ ὑψώσω αὐτόν»** (Ἐξοδ. ιε', 2). Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου, ὁ ὁποῖος κατὰ

σάρκα ἐγεννήθη ἀπὸ ἐμέ, ὅμως πατὴρ αὐτοῦ εἶναι ὁ Θεός, ὁ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ δημιουργός. Γιὰ τοῦτο ποθῶ νὰ πορευθῶ πρὸς αὐτόν, ὁ ὁποῖος χορηγεῖ εἰς πάντας τὸ εἶναι καὶ τὴν ζωὴν.

Παρ' ὅλον δὲ πού θὰ ὑπάγω ἐκεῖ πλησίον του, δὲν θὰ παύσω νὰ παρακαλῶ καὶ νὰ πρεσβεύω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν χριστιανῶν καὶ τοῦ κόσμου παντός, οὕτως ὥστε ὁ φιλόανθρωπος Κτίστης, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός του, νὰ εὐσπλαγχνίζεται ὅλους τοὺς πιστούς, νὰ τοὺς ἐνισχύη καὶ νὰ τοὺς καθοδηγῇ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς ζωῆς· νὰ μεταστρέφῃ τοὺς ἀπίστους καὶ νὰ τοὺς συμπεριλάβῃ ὅλους εἰς μίαν ποίμνην (Ἰωάν., ι'16), καθ' ὅτι ὡς καλὸς Ποιμὴν ἔδωσε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων του, γνωρίζει δὲ τὰ ἰδικά του καὶ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ αὐτά».

Καὶ καθὼς ἡ ὑπερευλογημένη μήτηρ τοῦ Χριστοῦ τοιοῦτοτρόπως ὠμιλοῦσε καὶ συγχρόνως τοὺς εὐλογοῦσε, ἠκούσθη αἴφνης δυνατὴ βροντὴ καὶ ἐνεφανίσθη μία νεφέλη φερομένη ἀπὸ γαλήνιαν αὔρα. Ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν νεφέλην, ἤρχισαν νὰ πίπτουν εἰς τὴν γῆν ὡς σταγόνες μυριπνόου δρόσου οἱ ἅγιοι ἔνδοξοι μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, συνεργόμενοι «ἐπὶ τὸ αὐτό» ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας. Ἀμέσως ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος Ἰωάννης, ἀφοῦ τοὺς ὑπεδέχθη καὶ ἤρεμα τοὺς ἐχαιρέτισε, τοὺς ὠδήγησε ἐνώπιον τῆς ὑπεραγίας καὶ μακαρίας Παρθένου.

Δὲν ἦλθαν μόνον οἱ δώδεκα, ἀλλὰ καὶ ἄρκετοὶ ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους μαθητὰς των οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιλεγῆ καὶ ἀξιωθῆ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ὅπως μᾶς τὸ δηλώνει ὁ μέγας Διονύσιος ὁ Ἄρεοπαγίτης εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του.

Λέγει, δηλαδή, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Διονύσιος μαζί μὲ τὸν Τιμόθεον, τὸν Ἱερόθεον καὶ ἄλλους ὁμοψύχους των ἔφθασαν ἐκεῖ μὲ τοὺς Ἀποστόλους γιὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς Βασιλείσης. Εἰσῆλθαν, λοιπόν, καὶ παρέστησαν ἐνώπιόν της καὶ τὴν προσεκύνησαν μετὰ δέους καὶ ἄκρας εὐλαβείας. Ἡ δὲ μακαρία καὶ Παναγία Παρθένος τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησίν της ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν.

Τοὺς διηγήθη ἐπίσης περὶ τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς κοιμήσεώς της ἐκ μέρους τοῦ ἀρχαγγέλου, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδειξε τὸ ἐπινίκιον σύμβολον τῆς Μεταστάσεώς της, τὸν κλάδον δηλαδὴ τοῦ φοίνικος τὸν ὁποῖον τῆς ἔδωσε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγγέλων, τοὺς ἐπαρηγόρησε καὶ πάλι τοὺς εὐλόγησε, ἐνισχύουσα καὶ στηρίζουσα αὐτοὺς εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος.

Ἀπεχαιρέτισε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Παῦλον καθὼς καὶ ὅλους τοὺς λοιπούς, λέγοντας

πρὸς αὐτούς: «**Χαίρετε τέκνα, φίλοι καὶ μαθηταὶ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου. Εἶσθε μακάριοι, πού ἔχετε κριθῆ ἄξιοι νὰ γίνετε μαθηταὶ τοῦ εὐλογητοῦ καὶ ἐνδόξου Κυρίου καὶ Δεσπότου, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐνεπιστεύθη τὴν διακονίαν τοιούτων μεγίστων μυστηρίων καὶ σᾶς ἐξέλεξε συμμετόχους τῶν διωγμῶν καὶ τῶν Παθῶν αὐτοῦ, γιὰ νὰ σᾶς ἀξιῶσῃ νὰ γίνετε κοινωνοὶ καὶ τῆς δόξης καὶ Βασιλείας του ὅπως σᾶς τὸ ὑπεσχέθη καὶ τὸ οἰκονόμησε ὁ ἴδιος, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης».**

Τοὺς ἐξέθεσε δὲ μίαν τοιαύτην εὐλογημένην διδασκαλίαν ἀνάλογον τοῦ ὕψους τῆς δόξης της καὶ ἀφοῦ ὥρισε τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες σχετικῶς μὲ τὴν κηδεῖαν καὶ τὴν ταφήν της, ὕψωσε τὰ χέρια εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἤρχισε νὰ εὐχαριστῇ τὸν Κύριον ὡς ἐξῆς:

»Εὐλογῶ σε, τὸν Βασιλέα τοῦ παντὸς καὶ μονογενῆ Υἱὸν τοῦ ἀνάρχου Πατρός, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, διότι εὐδόκησες, εὐαρεστῶν τὸν Πατέρα δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν νὰ σαρκωθῆς ἀπὸ ἐμὲ τὴν δούλην σου μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

»Εὐλογῶ σε, τὸν χορηγὸν κάθε εὐλογίας καὶ φωτοπάροχον, τὸν αἴτιον παντὸς ἀγαθοῦ καὶ εἰρηνάρχην, πού μᾶς ἐχάρισες τὴν ἐπίγνωσίν σου καὶ τοῦ ἀνάρχου Πατρός καὶ τοῦ συναϊδίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύματος.

»Εὐλογῶ σε, γιὰ τὸ ὅτι εὐηρεστήθης νὰ κατοικήσης εἰς τὴν κοιλίαν μου ἀνεκλαλήτως.

»Εὐλογῶ σε, διότι ἠγάπησες τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑπομείνης πρὸς χάριν μας τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασίν σου νὰ ἀναστήσης τὴν φύσιν μας ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ Ἄδου, νὰ τὴν ἀναβιβάσης εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ τὴν δοξάσης μὲ δόξαν ἀσύλληπτον.

»Εὐλογῶ σε καὶ μεγαλύνω τοὺς λόγους σου, τοὺς ὁποῖους μᾶς παρέδωσες ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ καὶ πιστεύω εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν πρὸς ἐμὲ ἐπαγγελιῶν σου».

Ὅταν ἡ ἁγία καὶ ὑπερευλογημένη Θεοτόκος ἐτελείωσε τὸν αἶνον καὶ τὴν προσευχὴν της, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν, νὰ ἀνυμνοῦν καὶ νὰ δοξολογοῦν, ὁ καθεὶς ἀναλόγως τῆς ἰκανότητός του καὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ.

Ἐγκωμίασαν καὶ ἀνύμνησαν τὴν ἀπροσμέτρητον γενναιοδωρίαν τῆς θείας κυριαρχίας καὶ μὲ τὴν θαυμαστὴν θεολογίαν τους εὐφραναν τὴν καρδίαν τῆς ὑπερενδόξου Θεομήτορος, καθὼς μᾶς παρέδωσε ὁ προαναφερθεὶς ἅγιος Διονύσιος εἰς τὸ κεφάλαιον ὅπου καταδεικνύει τὴν δύναμιν τῶν εὐχῶν καὶ τῆς θεολογίας πού

ἔξέφρασε πανευλαβῶς ὁ μακάριος Ἱερόθεος [Εἰς τὸ Περὶ θείων ὀνομάτων: «**Τίς ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου καὶ περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς**», P.G. 3, 681D].

Συγκεκριμένα, εἰς τὸ οἰκεῖον κεφάλαιον τοῦ λόγου του πρὸς τὸν Τιμόθεον, ἀναφέρει περὶ τῆς συναθροίσεως τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κατὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καθὼς καὶ περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ὁ καθεὶς, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διετράνωσε διὰ λόγων αἰνέσεως τὴν δόξαν τῆς ἀπειροδυνάμου θείας ἐξουσίας καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν χωρὶς νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους καὶ νὰ σαρκωθῇ ἀπὸ τὴν πανάμωμον Παρθένον.

Ἐκλινε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβη, ἐπειδὴ ἤρρε τὴν Παναγίαν καὶ ὑπερένδοξον Μαριὰμ ὑπήκοον καὶ ὑψηλοτέραν πάσης τῆς κτίσεως· εὐδόκησε νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς της, ἐνεδύθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τοιουτοτρόπως ἠλέησε καὶ ἔσωσε τὸ ἀνθρώπινον γένος μὲ τὴν μεγαλειώδη καὶ ἀνέκφραστον Οἰκονομίαν του καὶ τὸ ἐδόξασε, πλουτίζων αὐτὸ μὲ τὴν Χάριν του ἕνεκα τῆς ἀνυπερβλήτου εὐσπλαγχνίας καὶ μακροθυμίας του.

Μετὰ ταῦτα ἡ ἁγία Παρθένος τοὺς εὐλόγησε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ ἡ καρδιά της ἐπλήσθη θείας παρηγορίας. Καὶ ἰδού, ἔλαβε χώραν ἡ μεγαλειώδης καὶ θαυμαστὴ ἄφιξις Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς, συνοδευομένου ἀπὸ ἀναρίθμητες στρατιᾶς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλα τάγματα, Σεραφίμ, Χερουβὶμ καὶ Θρόνους· ὅλοι οἱ ἄγγελοι παρίσταντο ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μετὰ φόβου, καθ' ὅσον «ὅπου βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίγνεται».

Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐγνώριζε ὅλα αὐτὰ ἐκ τῶν προτέρων, τὰ προσδοκοῦσε μὲ ἀκράδαντον ἐλπίδα· γιὰ τοῦτο ἔλεγε: «**πιστεύω ὅτι ὅλες οἱ πρὸς ἐμὲ ὑποσχέσεις σου θὰ πραγματοποιηθοῦν**».

Ἀκολούθως εἶδαν καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐμφανῶς, εἶδαν ἔκπληκτοι τὴν θεϊκὴν του δόξαν, ὁ καθεὶς βέβαια ἀναλόγως τῆς δυνατότητος αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἦταν μεγαλοπρεπεστέρα καὶ φοβερωτέρα τῆς πρώτης, καθ' ὅτι τώρα ἐνεφανίσθη λαμπρότερος τῆς ἀστραπῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Θαβῶρ Μεταμορφώσεώς του, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔδειξε παρὰ τὴν φυσικὴν του δόξαν, διότι μετὰ τὴν Ἀνάληψιν ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπρόσιτος καὶ ἀόρατος.

Ἐνώπιον τοιοῦτου μυστηρίου «οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα, γενόμενοι ὡσεὶ νεκροί» (Ματθ. ιε', 6). Τότε ὁ Κύριος τοὺς εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν», ὅπως παλαιά, ὅταν «εἰσῆλθε τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάν. κ', 21, 19) εἰς

τὸν ἴδιον αὐτὸν οἶκον τοῦ Ἰωάννου.

Κάτι παρόμοιον συνέβη καὶ τώρα, εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς μητρὸς τοῦ Ἀναστάτου. Ὅταν οἱ Ἀπόστολοι ἤκουσαν τὴν γλυκυτάτην καὶ παμπόθητον φωνὴν αὐτοῦ, ἀνεζωογονήθησαν καὶ ἐνισχύθησαν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καὶ ἔμειναν νὰ θεωροῦν μὲ δέος τὸ ὑπέρλαμπρον κάλλος καὶ τὴν Θεῖαν αἴγλην τοῦ Προσώπου του.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ παναγία καὶ ἄμωμος καὶ εὐλογημένη Θεοτόκος ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κατηυγάσθη μὲ θεῖαν φωτοφάνειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη, βλέπουσα μετ' εὐλάβειας καὶ φόβου τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ὁ υἱὸς καὶ Βασιλεύς της Ἰησοῦς Χριστός, ἐμεγάλυνε ἀκόμη περισσότερο τὴν θεότητά του καὶ προσηύχετο ὑπὲρ τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν παρόντων.

Τις ὕστατες αὐτὲς στιγμὲς ἐμεσίτευσε ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ εὐρισκομένων πιστῶν, παρεκάλεσε ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντὸς καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς ἐπικαλουμένης τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἐζήτησε δὲ ὅπου μνημονεύονται τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα νὰ ἐκχέεται πλούσια ἡ θεία εὐλογία.

Τότε ἡ ἅγια Παρθένος Μαρία κοιτάζοντας καὶ πάλιν πρὸς τὸν Υἱὸν της τὸν ἀντίκρουσε μὲ δόξαν τοιαύτην ὥστε οὐδεμία γλῶσσα ἀνθρωπίνη νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν ἐκφράσῃ. Καὶ εἶπεν: **«Εὐλόγησόν με, Κύριε, μὲ τὴν δεξιάν σου καὶ εὐλόγησον ὅλους ὅσους σὲ δοξάζουν καὶ μνημονεύουν τὸ ὄνομά μου κάθε φοράν ποὺ προσφέρουν εἰς σὲ τὴν προσευχὴν καὶ δέησίν των».**

Ὁ Κύριος τότε ἐξέτεινε τὴν δεξιάν του, εὐλόγησε τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπε: **«Μακαρία σύ, ἀγαλλιᾶσθω ἡ καρδία σου Μαρία, εὐλογημένη ἐν γυναιξί, διότι τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος καὶ ὅλες οἱ δωρεὲς σοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου τὸν οὐράνιον· καὶ κάθε ψυχὴ ἡ ὁποία θὰ ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομά μου μετ' εὐλαβείας δὲν θὰ παραβλεφθῇ ἀλλὰ θὰ εὖρη ἔλεος καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα.**

Σὺ δέ, πορεύου ἐν εἰρήνῃ καὶ χαρᾷ εἰς τὰ αἰῶνια σκηνώματα, εἰς τοὺς ἀπέραντους θησαυροὺς τοῦ Πατρὸς μου, γιὰ νὰ θεωρῆς τὴν δόξαν μου καὶ νὰ εὐφραίνεσαι μὲ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἀμέσως δέ, δι' ἐντολῆς τοῦ Κυρίου οἱ ἄγγελοι ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ἕνα γλυκύτατον ὕμνον μὲ φωνὴν ζωηρὰν καὶ θελκτικωτάτην, ἐνῶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔκλιναν εὐλαβῶς τὶς κεφαλὰς των ἐνώπιον τῆς ἁγιοπνευματικῆς μυσταγωγίας καὶ ἀφιέρωσαν μὲ τὴν σειρὰν τους εἰς τὴν Παρθένον μίαν ὕμνωδιαν ἀγγελομίμητον.

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κλίμα ἡ Παναγία μήτηρ τοῦ Κυρίου παρέδωσε τὴν μακαρίαν καὶ ἀμόλυντον ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὸν Βασιλέα καὶ υἱὸν της καὶ ἐκοιμήθη ὕπνον γλυκὺν καὶ ἐράσμιον. Ὅπως εἰς τὸν ἀπόρρητον τοκετόν της ἐγέννησε ἀνωδύνως τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τοιοῦτοτρόπως ἔμεινε ἀνέπαφος ἀπὸ τοὺς ἐπιθανάτιους πόνους καὶ

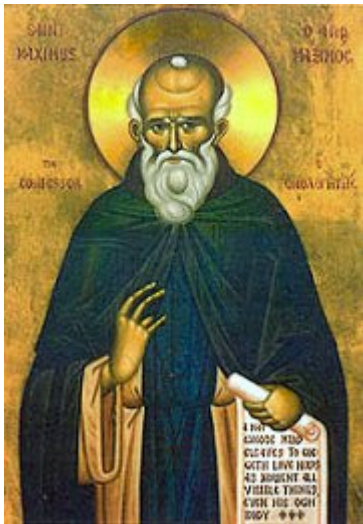
κατὰ τὴν κοίμησίν της, καθ' ὅτι ὁ Βασιλεὺς καὶ Δημιουργὸς κάθε κτιστῆς φύσεως, αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι πού τότε καὶ τώρα μετέτρεψε τοὺς φυσικοὺς νόμους.

Οἱ στρατιᾶς τῶν ἀγγέλων ὑψωσαν μὲ θαυμασμόν τὰ ἀόρατα χέρια τους καθὼς διήρχετο ἡ παναγία αὐτῆς ψυχή. Ὁ οἶκος τῆς Σιών, καθὼς καὶ ὅλη ἡ περιοχὴ, ἐπλήσθη ἀπὸ μίαν ἄρρητον εὐωδίαν.

Ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὸ πανάχραντον σῶμα της ἐπλανᾶτο μία φωτεινὴ ὑπαρξις ἀόρατος ἀπὸ τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμούς. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Διδάσκαλος καὶ οἱ μαθηταί, τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, συνώδευσαν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἁγίαν Παρθένον.

Καὶ ὁ μὲν εὐλογητὸς Κύριος καὶ ἔνδοξος Δεσπότης τοῦ παντός εἰσήγαγε τὴν ἁγίαν ψυχήν τῆς παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οἱ δὲ μαθηταί ἀπέθεσαν τὸ πανάσπιλον σῶμα της εἰς τὴν γῆν, γιὰ νὰ τὸ ἀλείψουν μὲ ἀρώματα καὶ κατόπιν νὰ τὸ μεταφέρουν ὅπου θὰ ἐπιθυμοῦσε ἐκείνη· ἀπὸ ἐκεῖ ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ μεταστῇ εἰς τὸν Παράδεισον ἢ ὅπουδῆποτε ἠθέλησε ὁ υἱὸς καὶ Θεὸς της.»

Ἄπό τό βιβλίο: Ὁ Βίος τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἄειπαρθένου Μαρίας, Ἱερὸν Κελλίον Ἁγίου Νικολάου “Μπουραζέρη”, Ἅγιον Ὅρος, 2010. (www.imaik.gr)

Ἅγιος Μάξιμος Ομολογητής

580 στην Κωνσταντινούπολη – † Αύγουστο του 662

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr